

JOOP VEELENTURF

DE GODFATHER VAN ORANJE ZWART

De 'Godfather' wordt hij genoemd, zelf spreekt oud-voorzitter Joop Veelenturf (75) van Oranje Zwart liever over 'Pater Familias'. Hij professionaliseerde de hockeyclub. Veelenturf betaalde spelers en haalde buitenlandse toppers naar Eindhoven. Dat leidde tot het eerste landskampioenschap in de clubhistorie, maar eind 2011 ook bijna tot de ondergang van de club.

TEKST: EDDY JANSEN FOTO'S: RUUD BALK

Oranje Zwart in nood kopte het Eindhovens Dagblad in oktober. De begroting moet terug van acht naar zes ton, er is een structureel tekort van twee tot drie ton. Plus 'n eenmalige schuld van die omvang. *Waar is het fout gegaan?* „Eigenlijk is het al jarenlang fout gegaan. In het begin van mijn voorzitterschap was de economische situatie zo dat veel sponsors durfden in te stappen. Door de ontwikkelingen van de laatste jaren haakten er steeds meer af. We dachten dat we dat eenvoudig konden oplossen door te zoeken naar andere, nieuwe sponsors, maar dat was niet zo simpel. Uiteindelijk heb je een dure huishouding en te weinig inkomsten. Een club als Oranje Zwart is afhankelijk van twee inkomstenbronnen: contributies en sponsorgelden. Van inkomsten als televisiegelden is bij ons geen sprake. We zijn al blij als de televisie eens komt.”

Een jaar geleden heeft een prominent OZ-lid, Simon van den Boomen middels een brandbrief aan de bel getrokken. Dat was eerder vorig jaar. Waarom is daar toen niets mee gebeurd? „Intern waren de problemen natuurlijk al langer bekend. Ik zit samen met Simon, Harry van Hout en Michel van de Heuvel in de Raad van Advies. Wij zagen het voor onze ogen gebeuren. Sponsors liepen weg en als we zo doorgingen, zou het faliekant mis gaan. Eigenlijk was er maar een oplossing: de publiciteit zoeken. We waren de eerste in Nederland die spelers betaalden en we waren de eerste club die buitenlandse topspelers naar Eindhoven haalde. We besloten ook nu de eerste te zijn die de eigen problemen naar buiten bracht. Dat leidde tot de publicatie in het Eindhovens Dagblad in oktober.”

Gebrek aan geld is niet het enige probleem waar de club mee worstelt. Veel leden klagen over het

gebrek aan OZ-gevoel. Er zou geen bezieling meer binnen de club zijn.

„Dat klopt en dat heeft ook te maken met de ontwikkelingen van de afgelopen jaren. Door de komst van de buitenlandse toppers ging vooral de aandacht naar hen toe en niet meer naar de jonge talentvolle spelers in de club. Buitenlandse spelers hebben niet die clubbinding, die je eigen leden wel hebben. Zij zien het als werk en stappen na hun klus met de tas onder de arm weg, gaan naar huis. We hebben het ook gemerkt aan de publieke belangstelling. Toen wij voor het eerst buitenlandse spelers haalden, merkte je dat aan de publieke opkomst. De tweede keer was het al minder bijzonder en de derde keer was het al heel gewoon. Het effect was maar betrekkelijk. We werken er hard aan om het gevoel terug te halen. We zijn een club van 1700 leden en geen club met een duur eerste team en de rest. Het OZ-DNA moet terug in de club. Er moe-

ten weer jongens uit de eigen opleiding in het eerste team spelen. Dat duurt even, maar als je dat kunt realiseren, komt dat Oranje Zwart-DNA vanzelf weer terug. We hadden vroeger grote clubfeesten, gala-avonden, het is allemaal minder geworden. Ook dat soort zaken moeten terugkomen. Het artikel in de krant heeft er in elk geval voor gezorgd dat iedereen is wakker geschud. En dan staan er mensen op die er wat aan willen gaan doen.”

‘OF IK FOUTEN HEB GEMAAKT, WEET IK NIET. DAT IS NU GE-MAKKELIJK PRATEN’

In de jaren negentig is de keuze gemaakt om van OZ een tophockeyclub te maken, al was het maar om niet alle talenten naar het westen te zien vertrekken. De club liep voorop met een heuse businessclub, met betaalde spelers. Oranje-Zwart werd in 2005 landskampioen.

Is dat uiteindelijk niet een brug te ver gebleken?
„Nee, we hebben dat allemaal met ons volle verstand gedaan. De club dreigde leeg te lopen. Onze beste spelers gingen in het westen studeren en werden daar ook lid van een hockeyclub. We bungelden onderaan. We hebben ook niet zomaar buitenlanders gehaald. De trainers en spelers zijn vooraf geraadpleegd en iedereen was het ermee eens. Iedereen zag dat dit een manier was om qua niveau mee te kunnen doen met de topclubs uit het westen. De club leefde ook helemaal op: de prestaties werden beter en het aantal leden groeide. We werden interessanter voor nieuwe sponsors.”

OZ was de eerste Nederlandse hockeyclub die buitenlandse spelers aantrok: de Duitser Carsten Fischer, de Pakistaan Shahbaz en Australiërs Troy Elder en Jay Stacy volgden. De bomen groeiden tot in de hemel, zo leek het?
„Fischer kostte niets. Die vond het een eer om in de sterke Nederlandse competitie te spelen. Hij deed het puur om in conditie te blijven. Fischer heeft overigens maar een half seizoen

bij ons gespeeld! Shahbaz hebben wij wel betaald. Die stond twee seizoenen bij mijn bedrijf Vespo op de loonlijst, de rest van de tijd op de payroll van OZ. Door alle televisie-aandacht met die toppers werd OZ voor sponsors weer wel heel interessant en daar zat voor de club de winst.”

Is er niet simpelweg meer geld uitgegeven, dan er binnen kwam?
„Nee, er is altijd kostendekkend gewerkt, want er waren voldoende sponsors. Tekorten ontstonden toen er sponsors wegvielen.”

U hebt ooit gezegd: ‘Betere prestaties, meer exposure, aantrekkingskracht op jeugd, professioneel opleiden, dat alles vormt de basis voor

topprestaties in de toekomst. Als je een van die pijlers weghaalt stort alles in elkaar.’ Is dat in het kort het verhaal van OZ?

„Er zijn mensen die zeggen dat de komst van de buitenlanders de doorstroming van de eigen jeugd belemmerde. Maar dat is niet waar. Zij hadden juist een stimulerende werking op de jeugd. Fischer, Shahbaz en ook de Australiërs gaven clinics, trainten de jeugd die daar weer veel van opstak. En kom eens kijken op zaterdagochtend. Om negen uur trainen de allerkleinsten, die eigenlijk nog niet mogen hockeyen. Ouders staan langs de lijn. Daar begint het allemaal. Daar moet je ouders en kinderen winnen voor je club.”

Door uw jaren als voorzitter en de grote stempel

die u drukte op de ontwikkeling van OZ bent u een soort Godfather. Luisteren ze nog naar u?

„Pater Familias klinkt beter, vind ik. Ik ben helemaal gek van die club. Ik ga met de heren mee naar uit- en thuiswedstrijden. Ik ben gewoon heel erg betrokken. Ik heb zelf nooit gehockeyd, maar ik ben als ouder bij OZ betrokken geraakt omdat mijn dochter er ging spelen. Ze luisteren nog wel naar mij, ja. Dat merk je aan alles. Anders was ik al lang weg geweest. Ik zit nog in de Raad van Advies en in de sponsorcommissie. Zolang ik het gevoel heb dat ik serieus genomen wordt, wil ik dat graag blijven doen. Maar zodra ze zeggen ‘die oude grijze man moet zich er niet meer mee bemoeien’, ben ik weg.”

Wat is uw invloed momenteel nog? U hebt zelf

een goedlopend bedrijf, Vespo. Zit er ook privé-geld in OZ?

„Ik ben nog steeds mede-hoofdsponsor, dus in die zin wel ja. En ik steun OZ inderdaad ook privé, gewoon omdat ik helemaal gek van die club ben. Dat heb ik overigens allemaal netjes vast laten leggen, want ik ga dat de komende jaren wel afbouwen. De club mag niet afhankelijk zijn van Joop Veelenturf. De meest recente trainerswissel was ook de eerste zonder mijn bemoeienis. Dat was wel even schrikken dat ze mij erbuiten hielden, maar het moet natuurlijk wel een keer zo.”

Trekt u zich de huidige situatie van OZ persoonlijk aan? Hebt u zelf fouten gemaakt?

„Ik lig er niet wakker van, maar ik ben er wel

enorm mee bezig. Ik heb nergens spijt van en ben ervan overtuigd dat we de problemen de baas kunnen worden. Er wordt al gesproken met nieuwe sponsors. Of ik fouten gemaakt heb, weet ik niet. Dat is achteraf zo gemakkelijk praten. Misschien dat ik met mijn tophockeyplannen destijds wat al te hard van stapel ben gelopen. Misschien hadden we toen nog niet spelers moeten betalen. Dat zou kunnen, maar toen dachten we dat het voor de club het beste zou zijn. Als ik ergens spijt van heb, is het dat ik niet eerder aan de noodrem getrokken heb.”

Maar het blijft een hard gelag: de landskampioen van 2005 was eind 2011 zelf een serieuze degradatiekandidaat!

„Helemaal niet! He-le-maal niet! De prestaties vielen in de eerste seizoenshelft tegen door een aantal blessures. Als iedereen fit is, spelen wij gewoon in de middenmoot mee. Er is geen geld om toppers te halen dus is er gekozen voor het inpassen van talentvolle jeugdspelers. Zij waren niet minder dan de tegenstanders, maar er werd nipt verloren. Dat gaat straks in de tweede seizoenshelft beter. Er zijn optimisten die zeggen dat OZ de play-offs nog gaat halen. Ikzelf zie dat niet gebeuren.”

Peter van der Horst stopt als bestuursvoorzitter. Is Simon van den Boomen de beoogde nieuwe voorzitter?

„Ja, ik zou dat heel graag willen. Dat zou een goede zaak voor de club zijn. Al doet hij het

maar één of twee jaar, om alles weer op de rails te krijgen. Hij heeft dat jeugdige enthousiasme dat nodig is. Hij staat goed bekend in Eindhoven en hij heeft het in zijn vingers. Ik vind Simon een topper. Als Simon het doet, komen er vanzelf andere goede bestuursleden in zijn slipstream mee. Die moet hij ook zelf kunnen kiezen, maar dat komt vanzelf goed als Simon voorzitter wordt. Hij heeft dezelfde passie en gedrevenheid als ik.”

PSV heeft door een zakelijke deal hulp van de gemeente Eindhoven gekregen. Heeft OZ op het punt gestaan de gemeente om hulp te vragen?

„We hebben de gemeente gevraagd of ze ons kunnen helpen. Maar wij hebben niet zoals PSV grond te bieden. Wel denkt de gemeente

met ons mee als het gaat om de accommodatie en samenwerking met EMHC. Eindhoven is jarenlang sportstad nummer één in Nederland geweest. Het behoud van tophockey in deze stad is net zo belangrijk als andere ontwikkelingen op gebied van technologie, kennis en design. In de driehoek Eindhoven, Tilburg en Den Bosch hebben altijd procentueel gezien de meeste hockeyers van ons land gezeten. Niet in het westen.”

Is een fusie met die andere club, EMHC, niet de enige mogelijkheid om te overleven?

„Nee, dat denk ik niet. We moeten wel gaan samenwerken. Gezamenlijk een clubhuis, samen een andere accommodatie gebruiken. Als er al sprake is van een fusie, dan zal dat niet op korte termijn gebeuren. Dat is een groeiproces.”

Het reddingsplan heet ‘Vooruit OZ’ en dat leverde al snel een extra sponsorbedrag van honderdduizend euro op. Een forse contributieverhoging moet een eenmalige schuld van drie ton aflossen.

Zijn de leden van Oranje Zwart blij met dit reddingsplan?

„Die contributieverhoging is nog geen vaststaand feit. Een volwassen lid van OZ betaalt ongeveer driehonderd euro per seizoen. Daar kan het volgend seizoen eenmalig een bedrag van vijftig euro bovenop komen, tenzij we er met z'n allen in slagen de komende tijd elders geld vandaan te halen. Zo hebben we alle leden om een vrijwillige bijdrage gevraagd en dat loopt al aardig.”

Is Oranje Zwart uw levenswerk?

„Ik heb altijd gezegd: er zijn drie dingen in mij leven: mijn gezin, mijn bedrijf en Oranje Zwart. Ik ben alleen de volgorde wel eens kwijt. Ik ben gek van die club. Dat is een passie die in mij zit. Door passie en gedrevenheid kun je heel veel bereiken.”

Hoe lang blijft u voor OZ behouden? Dit soort gebeurtenissen moeten ook emotioneel hard aankomen?

„De afgelopen maanden waren zeker niet plezierig, maar ik heb altijd in een oplossing geloofd. Ik heb ook altijd de steun gehad van mijn gezin. Mijn vrouw is veertien jaar geleden overleden. Zij heeft mij altijd enorm gesteund. Ook mijn huidige vriendin staat helemaal achter mij. Zonder die steun had ik het niet vol kunnen houden.” 🍕

